

Abstrakt

Práce je rozdělena do devíti kapitol, z nichž každá se zabývá různými aspekty rozhodčího řízení. Rozhodčí řízení je definováno jako právem upravený způsob řešení sporů mimo soudy obecné, kdy strany sporu dohodly, že věc předloží k projednání a rozhodnutí jedné nebo více osobám (rozhodci, nebo rozhodčímu senátu), a že tím projeví souhlas být takovým rozhodnutím vázány. Je to způsob urovnávání sporu, při kterém třetí strana případ projedná a vydá rozhodnutí, které bude pro obě strany sporu právně závazné.

Rozhodčí řízení v České republice se řídí zákonem č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "ZRŘ"), který je z velké části založen na stejných principech jako UNCITRAL Model Law. ZRŘ se aplikuje jak na vnitrostátní, tak i na mezinárodní arbitráž konající se na území České republiky. V souladu se ZRŘ rozhodčí nález může být přezkoumán pouze jinými rozhodci, pokud si tak smluvní strany v rozhodčí smlouvě ujednají. Z důvodů vážných právních vad, ZRŘ umožňuje stranám, aby usilovaly o rozhodnutí soudu, kterým bude takový rozhodčí nález zrušen.

V České republice se strany mohou rozhodnout, zda se jejich záležitost projedná a rozhodne v řízení před (trvalou) rozhodčí institucí nebo v řízení ad hoc. Stálý rozhodčí soud může být založen pouze zákonem. V České republice v současné době působí následující stálé rozhodčí soudy: Rozhodčí soud při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, Burzovní rozhodčí soud při Burze cenných papírů Praha a Rozhodčí soud při Českomoravské komoditní burze Kladno.

Ve své práci se také věnuji podrobné analýze rozhodčího řízení, a to na základě srovnání řízení před nejvýznamnější českou rozhodčí institucí, před Rozhodčím soudem při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, a jedním z předních zahraničních rozhodčích soudů- Mezinárodním rozhodčím soudem Hospodářské komory Rakouska ve Vídni.